

Tina var udsat for vold og misbrug:

Jeg lader mig ikke længere nøje

Tina Marie-Louise Campbell er vokset op med en far der drak og slog. I årevis levede både hun, søsteren og deres mor i frygt for faderens luner, indtil de slap væk. Alligevel fortsatte Tinas nedadgående spiral indtil hun så døden i øjnene. I dag har nordjyden til gengæld et liv, som hun aldrig havde turdet drømme om.

–Mor, mor. Jeg har lavet den her til dig!

En lille pige stormer ind i stuen. Helt opsat på at vise en figur, som hun har lavet i skolen.

–Det er dig mor og du har kun langt hår i den ene side, forklarer syvårige Mary Ann ivrigt sin mor, der sidder i sofaen og smiler.

Tina Marie-Louise Campbell nikker. Hun studerer figuren, mens datteren går i gang med at tegne, ved det lave bord i stuen, her i hjemmet i Vodskov, nord for Aalborg.

Den spraglede figur er limet sammen af flere forskellige stykker papir. I forskellige former, med forskellig farve og pyntet med blankt konfetti. Ikke ulig den sammensatte 42årige kvinde i sofaen, der stadig siger, at hun kan føle, at det hele bare er et skuespil: At hun skal passe på, at andre ikke opdager hvem hun i virkeligheden er og at hun derfor, for en sikkerhedsskyld, hellere må være på vagt over for alt og alle.

Da vi fik Mary Ann kunne jeg ingen børnesange, for jeg kunne ikke mindes, at nogen havde sunget dem for mig, fortæller Tina her med sin datter.

–Jeg har svært ved at stole på nogen. På systemet især, tilføjer Tina.

Hendes livshistorie er én af de barske. Beskrevet i hendes bog „Mælkebøttebarn i blomst” hvor hun fortæller om hvordan hun ikke alene har været ramt af gigt, siden hun var halvandet år: I bogen fortæller Tina også, hvordan hun er

vokset op med vold, sygdom og misbrug. I et hjem uden plads til anden omsorg end den hun fik, når hendes far tog hende med på værtshus:

–Jeg var hans prinsesse, som han viste frem for sine drukvenner. Jeg er ikke i tvivl om, at han elskede mig, men han formåede ikke at forvalte det, erkender Tina i dag.

Vejen til den erkendelse har været lang. Meget lang, for Tina kendte ikke til andet end overlevelse fra sin barndom.

Hash i børnehøjde

–Jeg var virkelig god til at gå på listefødder, for når min far blev vred, så smadrede han alt omkring sig. Det handlede om at være en god pige, fortæller hun om barndommen i Esbjerg.

Tinas mor var invalid, efter en hjerneblødning, og selvom Tina led af svær gigt, så lærte hun tidligt, at det var *hende*, der skulle tage hensyn:

–Min mor var jo mere syg end mig, siger hun og trækker på skulderen.

Tina ser på sin søn, Josef, der også er kommet hjem nu. Han erklærer stolt, at han er fire år og går i børnehave. Samme alder, som Tina selv havde, da hun smuldrede rugbrød og ristede det, på alufolie, over et stearinlys i sin børnehave:

–Jeg havde jo set min far gøre det samme, når han rullede en joint til sig selv, fortæller Tina med et opgivende smil.

For hende er det i dag uforståeligt, at ingen greb ind, men det eneste der skete var, at hendes forældre forbød hende at gøre sådan noget i børnehaven. Ellers fortsatte livet som før: Med tæsk og i evig frygt for at blive slået. Incest har hun ikke været udsat for, pointerer hun, men den psykiske vold tærede på hende. Flere gange forsøgte Tinas mor at flygte til krisecenter eller til andre hemmelige steder, men hver gang endte hun og døtrene hos faderen igen. Først da Tina var ni år lykkedes det at komme langt nok væk.

Pude- og ballonkamp mellem far, mor og børnene Josef på fem år og Mary Ann på otte år. – førhen var jeg meget usikker på morrollen. Men nu har jeg min egen fornemmelse for, hvad der er rigtigt og forket, siger hun.

Livet i kælderen

–Jeg hørte, at hun talte i telefon med min onkel i Aalborg. Hun sagde: ”Jeg har begge piger” og det i sig selv var usædvanligt, for jeg var ellers altid med min far ude, fortæller Tina, hvis mor flygtede til Aalborg med Tina og søsteren en nat i 1981.

Her blev livet hverken nemmere eller bedre, for den gigtplagede pige, der følte sig fremmed overfor sin søster og moderen.

Faderen fik ret til samvær med sine døtre, selvom han stadig drak, men da Tina var 14 år fandt hun styrke nok til at nægte at besøge ham. Det gav hende lidt ro, og som 18 årig flyttede hun hjemmefra og begyndte på en uddannelse. En kæreste fandt hun også, men det, der skulle have været så godt, var tæt på at tage livet af hende: Den afrikanske kæreste smittede hende nemlig med HIV, på trods af, at han havde sagt, at han *ikke* var smittet:

–I november 1999 fik jeg at vide, af lægerne, at jeg ikke ville overleve årtusindeskiftet, fortæller Tina, der fik vreden ud gennem sin dagbog:

–Alle de trælse ting, fra min barndom, dukkede også op, så det var en hård tid, erkender Tina, der var meget syg, men som, stik mod alle odds, overlevede – og blev forelsket.

Tina med sin mand, Neil, som hun har kendt i 14 år. Tina Marie-Louise Campbell har udgivet bogen "Mælkebøttebarn i blomst" hvor hun fortæller, hvordan hun, som mælkebøtten, lærte at trænge op gennem asfalten og blomstre.

Liv som fortjent

Navnet var Neil – og det er det stadig, for han er manden, der formåede at få Tina til at tro på, at hun virkelig har en berettigelse i denne verden:

–Du troede på mig, siger hun og peger i retning af Neil Campbell, som holder øje med børnene og som nu ser op og smiler til sin kone.

–Ja, vi mødtes på dating.dk, uddyber han, mens Tina, med et smil, siger:

–Jeg skulle nu slet ikke date, for jeg var jo HIV smittet, men jeg syntes, at han var spændende, erkender hun, der også endte med at falde for skotten, der slet ikke var bange for hverken gift eller aids:

–Jeg skulle jo fortælle, at jeg havde HIV, før vi kyssede, men Neil spurgte bare, om det så smittede og det gør det jo ikke, fortæller Tina med endnu et forelsket blik i retning af Neil, som hun blev viet til for 10 år siden og altså har kendt i 15 år:

-Når jeg tror, at jeg kan så meget...

Tina holder hænderne op, med håndfladerne mod hinanden i en afstand på 20 centimeter:

..Så tror jeg, at hun kan så meget. Jeg *ved* det, afbryder Neil med et grin, og udvider afstanden mellem håndfladerne til en meter.

Tina tager sin medicin, som holder sygdommen i skak. Gigten lever hun også med og Neil er ansat som én af de syv personlige hjælpere, som hun har brug for i det daglige, hvor hun også arbejder på halv tid som karrierevejleder på Aalborg Universitet.

Et liv langt fra barndommens skygger som Tina føler, at hun endeligt har fået gjort op med:

–Bogen er jo *min* version af sandheden. Jeg havde brug for at komme til at forstå det hele, og især mig selv, bedre. Den har lukket nogle ting og i dag føler jeg, at jeg har ændret mig helt vildt meget siden dengang. Jeg vil ikke længere bare have det næstbedste og jeg lader mig ikke nøje, slutter Tina med et bredt smil.

Tinas bog bliver snart oversat til engelsk, fås på bibliotekerne og via hendes Facebook side:
[facebook.com/maelkeboettebarnibloomst](https://www.facebook.com/maelkeboettebarnibloomst)